

El pintor i dibuixant de còmics Joan March fa balanç de la seva evolució des del 1984 a la galeria de Richard Vanderaa, a Girona

Gargot i revolució

E.V.
GIRONA

El col·leccionista i marxant Richard Vanderaa ha convertit la seva petita galeria del barri vell de Girona, des de la seva obertura ara fa tres anys, en un espai de referència de la pintura d'avantguarda catalana de la segona meitat del segle XX, amb una especial atenció a certs artistes de gran interès que han quedat als marges del circuit, com Joan Puig Mainera, Alberto Fabra, Jaume Faixó, Joan Claret, Jaume Xifra, Joaquim Llucià, Lluís Lleó, Bartomeu Massot, Virgilio Vallmajó o Guillem Rubió. Les seves exposicions temporals de petit format són sempre una oportunitat per al descobriment en una ciutat com Girona, que en dues dècades va passar de tenir més d'una vintena de sales d'exhibició, moltes d'art rabiosament contemporani, a veure-les reduïdes a menys de mitja dotzena.

En aquesta ocasió, Vanderaa repren el fil de l'ex-

Fragment d'una de les obres de Joan March exposades a la galeria de Girona ■ R. VANDERAA

posició que el pintor i dibuixant d'històries Joan March Zuriguel (Granollers, 1952) va presentar l'any 1984 a la galeria Dau al Set de Barcelona per se-

guir l'evolució que ha experimentat la seva obra en els anys següents. Combinant alguns dels grans quadres d'aquella mostra amb les peces de petit for-

mat que ha anat realitzant després, *R-evolucions* planteja un acostament al traç expressiu i revoltant de March, que s'ha servit de la pintura com a mitjà

crític contra el poder econòmic, polític i artístic, en paral·lel a la seva dedicació al còmic.

Pertanyent a la generació d'historietistes dels setanta, Joan March va començar a treballar com a entintador de Josep Escobar per a l'editorial Bruguera, a la mateixa època en què hi publicaven les seves tires Ramon M. Casanyes, Esegé (Segundo García) o Rafael Vaquer. Segurament és més conegut per la creació, entre els anys setanta i noranta, de personatges com Ruperito, Calixto i Damián, Tronqui i Tronco, els Peláez, la Família Potosí o el Mini Rey, però la seva dedicació a la pintura, un cop abandonada la fotografia, ha estat constant i en gran part prioritària. Arran de l'exposició de Dau al Set, Manel Clot va definir la seva tècnica de "grollera i aravatada", amb "la voluntat de seguir només els dictats de la seva ment", en una actitud lliure i provocadora que manté en el seu treball més recent. ■

MÚSICA

Mor Sebastià Sospedra, de Lone Star i Los Salvajes

El músic Sebastià Sospedra Moya, que va ser baixista de dos grups històrics del rock català, Los Salvajes i Lone Star, va morir diumenge sobtadament als 72 anys. Conegut en el món del rock com a Sebass, Sospedra va triomfar en els seixanta amb Los Salvajes i himnes com ara *Soy así*, i el 1972 es va incorporar a Lone Star i va participar en el seu disc més venut, *Adelante rock en vivo*, gravat en directe en un estudi. En els darrers anys havia tornat a tocar amb els reformats Los Salvajes. El seu fill Miquel és també baixista i ha tocat amb Mazoni, Sanjosex i Refree. ■ x.c.

ARQUITECTURA

Reprenen les obres de la Sagrada Família

Les obres de la basílica de la Sagrada Família es van reprendre ahir i aquest any es taran centrades en l'acabament de la Torre de la Mare de Déu. Aquesta és la segona més alta del conjunt de la basílica, amb 138 metres d'alçada, i es culminarà a finals d'any amb la col·locació d'una estrella il·luminada de 12 puntes que té un diàmetre de 75 metres. El president de la junta constructora, Esteve Camps, va reconèixer que no es podrà enllestir el temple el 2026, en el centenari de la mort de Gaudí, pels efectes de la pandèmia. ■ REDACCIÓ

Críticateatre

Jordi Bordes

Desenterrar la humanitat dels 'herois' de premsa

Testimoni de guerra

Autoria i direcció: Pau Carrió
Intèrprets: Laura Aubert, Pol López
Dimecres 20 de gener (fins al 31) a la Sala Tallers, TNC

Hi ha una èpica dels corresponsals de guerra que els converteix en herois. Perquè obliguen a reaccionar les societats aparentment democràtiques davant d'una crisi humanitària. Pau Carrió descobreix en Kevin Carter i Marie Colvin dos exemples carismàtics.

La bona intenció d'aquesta producció (Quim Masó 2019) era formular preguntes als es-

pectadors. Però la dramàtica, potser involuntàriament, respon, i es decanta per l'actitud activista i abandona l'altre protagonista a la seva sort. Partir de dos personatges implica compararlos. No caldria si s'hagués triat només un cas, o si s'hagués fet un mostrari (*El color de la llum*). El treball és honest i indaga en dos casos que inevitablement es comparen i *Testimoni de guerra* pren partit.

La posada en escena crua, despullada, amb tres focus i un escenari amb dues franges blanques minimalistes (que ajuden a canviar espais i emocions)

reposa en el pes dels actors. I, explicar-se en primera persona i, puntualment amb la ironia de caricaturitzar-se en algunes situacions paradoxals, l'aparta intel·ligentment de l'espectacularització èpica.

Pol López és Kevin Carter, que fugí del privilegi en la Sud-àfrica de l'apartheid a través de la feina de fotògraf. La seva vida, però, segueix sent desordenada; ell vol ser útil i carrega a les espatlles la consciència de no haver ajudat la nena que va retratar amb un voltor al darrere.

Laura Aubert es treu l'espina dels personatges dramàtics. Convenç i atra-

Laura Aubert fent de Marie Colvin, a 'Testimoni de guerra' ■ MAY ZIRCUS / TNC

pa amb aquesta Marie Colvin. Té una fortalesa d'esperit que vincula les debilitats de Carter. Ella és una periodista que s'ha anat obrint camí intuïtivament. I que, al final, es reconeix com a activista per denunciar situacions injustes més que com a professional del contrast d'informació. El seu repte ha estat sempre donar veu a les persones que el poder amaga. Això implica riscos enormes però reforça la seva consciència. Carter i Colvin prenen camins oposats, quan tots dos volien ser útils portant el dolor als menjadors de les cases acomodades. ■